

არ ვიცი რამდენად გააზრებული ჰქონდა ჩვენს მწერლებს, რომ თანამედროვე ლიტერატურულ ტექსტებში ამგვარი ბიბლიური სქემის გამოყენებას გაუთვალისწინებელი შედეგიც მოჰყვებოდა, რომ ახალი თაობა, რაღაც ლოგიკის ძალით, სწორედ ამ ისტორიის თანაშემოქმედად იგრძნობდა თავს და მოუთმენლად დაელოდებოდა მონობაში დაბადებული თაობის გაქრობას, რათა ამით „ივერიის გაბრწყინების“ თარიღი მოეხლოვებინა:

„როცა საბჭოთა კავშირში დაბადებული უკანასკნელი ადამიანი მოკვდება, ვინც სრულწლოვანი საბჭოთა კავშირში გახდა, მერე შეიცვლება აქ მენტალობა (არაფერი პირადული..)“.

ამგვარ სტატუსებს სოციალურ ქსელში დღეს არცთუ იშვიათად შეხვდებით. ეს სრულიადაც არ ნიშნავს იმას, რომ თაობათა შორის რაღაც განსაკუთრებული მტრობა არსებობს და „შვილები“ „მამების“ სიკვდილს მოელიან, უბრალოდ, მწერალმა მკითხველს თავის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში მონაწილეობა შესთავაზა და ისიც ბუნებრივად დაემორჩილა მხატვრული ტექსტის გავლენის ძალას .

დამოწმებანი:

რატანი 2017: რატანი ნ. „იდენტობის კრიზისი“. *კულტურათაშორისი დიალოგები. შრომები*, IV. თელავი: 2017.

სამსონაძე 2011: სამსონაძე ი. *ღრუბელი, სახელად დარინდა*. თბილისი: გამომცემლობა „ინტელექტი“, 2012.

ჭილაძე 2011: ჭილაძე თ. *აველუმი*. თბილისი: გამომცემლობა „არტეკ“, 2011.

Julieta Gabodze

Georgia, Tbilisi

Shota Rustaveli Institute of Georgian Literature

„New Lamentations of Jeremiah“ – the Prophecy of Giorgi Chanturia

The leader of the National-Democratic Party and writer – Giorgi Chanturia entered the Georgian political arena in the 70'es of the twentieth century. The topic of the writer's contemplations is eminently no-

ble: restoring lost faith and freedom, surviving as an individual – primal condition of the nation’s existence. In the novel “New Lamentations of Jeremiah” – the author predicted his future – the year of his assassination.

Twenty-five years have passed since his murder and 29 – since the first publication of his works. The political hurricanes have passed; it is time for the public to get to know Giorgi Chanturia closely.

Key words: prophecy, Giorgi Chanturia, assassination, politician, writer

ჯულიეტა გაბოძე

საქართველო, თბილისი

შოთა რუსთაველის სახელობის ქართული ლიტერატურის ინსტიტუტი

„ახალი იერემიას გოდება“ – გიორგი ჭანტურიას წინასწარმეტყველება

პოლიტიკოსი გიორგი ჭანტურიას სახელი საქართველოს უახლესი ისტორიის კუთვნილებს. ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის ლიდერი მე-20 საუკუნის 70-იანი წლებიდან გამოჩნდა ქართულ პოლიტიკურ სარბიელზე. 35 წლის ასაკში იგი მსხვერპლად შეეწირა თავისუფალი საქართველოს იდეას.

მწერალი გიორგი ჭანტურია კი საზოგადოებამ 1990 წელს გაიცნო. ამ წელს გამოქვეყნდა მისი პირველი რომანი „ოჩოპინტრე“, სამი წლის შემდეგ, 1993 წელს – მეორე რომანი „მოსე“, ტრილოგიის შექმნა ჰქონია ჩაფიქრებული. ერთი წლის შემდეგ კი, 1994 წლის 3 დეკემბერს, „ტრილოგიის მესამე ნაწილი“ – უავტორო ტრაგედია გათამაშდა?! სამწუხაროდ, გიორგი ჭანტურია ამ დრამის მთავარი გმირი და მსხვერპლი აღმოჩნდა!

2011 წელს მისმა მეგობრებმა გია ჭანტურიას მხატვრული შემოქმედების წიგნად გამოცემა გადაწყვიტეს. თავი მოუყარეს გადარჩენილ და შემორჩენილ ნაწერებს და მათი გამოსაცემად მომზადება მომანდეს. ცხადია, ამ დიდ პატივს „პატიჟიც“ ახლდა, რადგანაც რედაქტორის მოვალეობაა, მაქსიმალურად გაითვალისწინოს ავტორის ნება და იმავდროულად, ისე წარუდგინოს ეს შემოქმედება მკითხველს, რომ მისი ინტერესი გაადვიდოს. გიორგი ჭანტურიას პიროვნებისადმი მკითხველი საზოგადოების

ინტერესს ნამდვილად არ სჭირდებოდა ჩემი შეფხიზლება, მაგრამ დამეთანხმებით, რამდენად ძნელი იყო მწერლის შემოქმედებითი ნების დაცვა მაშინ, როდესაც ავტორი გარდაცვლილია და მისი ნაწერები მისსავე სიცოცხლეში სრულად არ გამოქვეყნებულა. ასეთ შემთხვევაში ერთობ ძნელია ოქროს შუალედის პოვნა და სუბიექტივიზმისაგან თავის არიდება ამ დროს ყველაზე მისაღები მეთოდი ნაწარმოებთა ჟანრობრივ-ქრონოლოგიური პრინციპით განლაგებაა და ჩვენც გამოცემის ამ ხერხს მივმართეთ, ოღონდ ამჯერად ქრონოლოგიური ხაზი ზემოდან ქვემოთაა მიმართული. ამრიგად, 2011 წელს გამოიცა გიორგი ჭანტურიას თხზულებების პირველი კრებული, რომელშიც შესულია ორი რომანი, მოთხრობები, ესკიზები, სამი უთარილო და ერთი დაუმთავრებელი მოთხრობა.

განყოფილებაში „მწვანე რვეულიდან“ განთავსდა ავტორისეული სათაურით „მოთხრობების ციკლი– პანდემონიუმი“, ლექსები პროზით და მინიატურები – „მძიმე წელი, წელი სასარგებლო“ 02.10.83.

რას წარმოადგენს მწვანე რვეული? ეს არის გია ჭანტურიას ხელნაწერებით სავსე რვეული, როგორც ჩანს დაწერილი ციხეში 1983 წელს. თითქმის ყოველ ჩანაწერსა და ნაწარმოებს ახლავს ავტორის ხელმოწერა, თარიღი და ნაწარმოების შექმნის ადგილი. ზოგ შემთხვევაში – კომენტარიც. აქვეა ავტორის მიერ ჩაწერილი სქემები და გეგმები რამდენიმე დაუწერელი მოთხრობისა, წარმოდგენილია ლიტერატურის სია (70 ერთეული) ასეთი მინაწერით: „ციხეში და სუკში წაკითხული“, უაღრესად შთაბეჭდავია ამ ჩამონათვალის შინაარსი. მწვანე რვეულის დიდი ნაწილი ეთმობა ამონარიდებს ნაწარმოებებიდან და აგრეთვე, სხვადასხვა გამოჩენილი მოღვაწის ნააზრევებს. აქვეა ლექსი სათაურით „საიუბილეო“, რომელსაც ფრჩხილებში მიწერილი აქვს „თარგმანი ჩემია“. ამონაწერი ჯღუბეჟე მაძინის შესახებ; გიორგი ჭანტურიას ცხოვრების უმნიშვნელოვანესი მოვლენების მოკლე ჩამონათვალი 1983 წლის 11 ივლისიდან 23 ნოემბრამდე და ის ათპუნქტიანი შესასრულებელი გეგმა, რომლის განხორციელებას, როგორც ჩანს, ციხიდან გამოსვლის შემდეგ აპირებდა, მათ შორის, წმინდა გიორგის საყდრის აგება და ყველა ტაძრის მოლოცვა და შესაწირავების გაღება.

ყურადღება მივაქციოთ! ამ დროს გიორგი ჭანტურია მხოლოდ 24 წლისაა, მას საზოგადოება იცნობს, როგორც კომუნისტურ

რეჟიმთან მებრძოლ თამამ ახალგაზრდას, მაგრამ არ იცნობს, როგორც მწერალს, არადა, აქ წარმოდგენილი ნაწერების უმრავლესობა უკვე დაწერილია! ოჩოპინტრე 1976-1980 წლებშია შექმნილი, მოსე – 1983-1985 წლებში! ეს ავტოგრაფული ჩანაწერები უაღრესად საინტერესოა მკითხველისათვის და საყურადღებოა გიორგი ჭანტურიას შემოქმედების მკვლევართათვის.

ამრიგად, ამ კრებულით მკითხველს საშუალება მიეცა თანმიმდევრულად გასცნობოდა გია ჭანტურიას 1985 –1972 წლების შემორჩენილ და გადარჩენილ ნაწერებს. წერა ადრე დაუწყია. როგორც ჩანს, წერდა ყველგან: სახლში, სკოლაში, აგარაკზე, ქვეყნის გარეთ და ქვეყნის შიგნით, „სუკის“ იზოლატორში, როსტოვისა და ორთაჭალის ციხეებში, ასეთი წარწერებით და მიწაწერებით: ეს არის გია ჭანტურიას ავტობიოგრაფიული ესკიზი, რომელიც დაწერილია პატიმრობის დროს „ბურში“ ყოფნისას, 1985 წლის 15 თებერვალი, როსტოვის ციხე, საკანი №3. დამე, 19-20 ოქტომბერი, 1984 წელი“. ან კიდევ „მოთხრობა დავიწყე 1985 – 31 აგვისტოს და დავამთავრე „ბურ“-შივე 19-20 ოქტომბრის დამეს. ბური პკტ-1.“

წერდა შემოქმედზე, სიყვარულზე, ცხოვრების უსამართლო სამართალზე, თუ მეოცნებე მათხოვარზე, დალატზე და სხვადასხვა სახით მოსულ მტერზე, წუხდა და ეძებდა ჭეშმარიტებისაკენ მიმავალ გზას, ამიტომაც ახსენებდა მკითხველს საქართველოს წარსულს. გიორგი ჭანტურიას შემოქმედებაც, მისი თანამედროვე დიდი მწერლების მსგავსად, გაჯერებულია ბიბლიური და მითოლოგიური, ისტორიულ-ლიტერატურული ალუზიებით. ღრმა ერუდიციისა და ანალიტიკური ლოგიკის მეშვეობით მან მხატვრულ და სიმბოლურ სახეებად აქცია „დაკარგული სამოთხის“ დედაქალაქი – პანდემონიუმი, ბიბლიური მოსე და მითიური ოჩოპინტრე, – იაზონისგან უარყოფილი უძღვები შვილი მედეა, რომელიც საბოლოოდ მაინც ქართლის დედის მკლავებში ჰპოვებს ნავსაყუდელს... ავტორი წმინდა ქალწულის თემებით შეკრული ჯვრით კვლავ და კვლავ ეზიარება და ცდილობს მკითხველიც მოაქციოს ჭეშმარიტ სარწმუნოებაზე „ნინო“ (სურათები ქართლის მოქცევიდან); თანამედროვეთა გაუხეშებულ სმენას მიაპყრობს „მარაბდის გოდებას“ და მკითხველთან ერთად ხარობს ორმოდან ამოსული დავითისა და დაკარგული სამოთხის დაბრუნების იმედის სიხარულით.

მწერლის ფიქრისა და განსჯის საგანი უაღრესად დიადა – დაკარგული რწმენისა და თავისუფლების აღდგენა, პიროვნებად დარჩენა და გადარჩენა, ეს კი ერის არსებობის უწინარესი პირობაა! ყოველივე ამის გააზრებას გიორგი ჭანტურია შესანიშნავად ახერხებს მრავალრიცხოვანი ბიბლიური, მითოლოგიური, ისტორიული და მსოფლიო თუ ქართული ხალხური და კლასიკური პერსონაჟის დახმარებით. მწერლის გამოჩრეულ უნარზე მეტყველებს ისიც, რომ ნაწარმოებში მრავალრიცხოვან პერსონაჟთა თანამოქმედებისა და რთულსიუჟეტის ეპიზოდების მიუხედავად, მკითხველს არ უჭირს მათი სწორი რეცეფცია. მარადიულ თუ ყოფით პრობლემებს შეჭიდებული მისი გმირები გამუდმებით ეძებენ სამყაროს საზრისს, მსჯელობენ, უყვართ, სძულთ, იბრძვიან, ეწირებიან, და ბოლოს, იმარჯვებენ კიდეც. ოზოპინტრე იარაღს აგდებს და ბავშვად გადაიქცევა, მკვლელი კურთხევას ითხოვს („მაკურთხე“), პატიმარიც, როგორც იქნა, ჩასწვდება მოსეს მოგზაურობის არსს, თუმცა ბოლო ყოველთვის კეთილი როდია.. და ახალ იერემიასაც ისევე ჩაქოლავენ მისი თანამედროვენი.

ეპოქის წინასწარმეტყველებად შეიძლება ჩაითვალოს გიორგი ჭანტურიას მოთხრობა „ახალი იერემიას გოდება“, რომელიც უფრო ადრეა დაწერილი (1985 წელს), ვიდრე ქვეყანაში ის მძიმე პოლიტიკური მოვლენები დაიწყებოდა, თავისი ტრაგიკული შედეგებით. ნამდვილად სულისშემძვრელია ახალი იერემიას გოდება!

ეს მოთხრობა გაჯერებულია ლიტერატურული და ისტორიული ალუზიებით – მკითხველის ყურადღებას იქცევს ერთ დროს „დაუმონავი თერგისა“ თუ მოღალატე, უმოქმედო, ჩამინებული მეთოფეების მხატვრული სახეები. თხრობა მეტად დრამატულად იწყება და მწერალი მკითხველს იმთავითვე მიანიშნებს გაქვავებულ აწმყოსა და უმოქმედო მომავალზე: „მეთოფეებს სძინავთ. სძინავს ყველას, თვით ბუნებაც კი, გატრუნულია და დუმს. ეს არის ბუნების ჩვეული და დიდებული პოზა, წამიერი გარინდება, მოძრაობის, ქარიშხლის მოლოდინში. ეს დუმილი და უძრაობა სისხლისგან დაცლას, სიკვდილს ნიშნავს. მდინარე ტბასავით დამდგარა. ცოცხალ-მკვდარი თევზნი წყლის ზედაპირზე ამოტივტივებულან და უაზრო ზეცას ევედრებიან, შველას ითხოვენ.

თერგი აღარ რბის, აღარ ღრიალებს.

და არც კლდენი ეუბნებიან ბანს...

მთის გამოფიტული წვერები, დაყვიტლებული და დაბერებული ხე თუ ბალახი.

დახეთქილი, დამზრალი მიწა.

მძიმე, მოწამლული ჰაერი.

დღე ღამესავით შავი.

დანგრეული სახლები და ნასახლარები, აჩეხილი ვენახები, დღეს ნავენახარი.

წელში გადამტვრეული სიმინდის ტაროები. ნაგვითა და უწმინდურობით წაბილწული ბაღ-ბოსტანი, ჯვარმომტვრეულნი ნატაძრალნი“. როგორი დრამატული, მაგრამ იმავდროულად, რეალურია სურათი, და ამ მრუმე ფერებს კიდევ უფრო ამუქებს მწერლის ავბედიოთი წინასწარმეტყველება მომავალზე: **„გადამწვარ-გადაბუგული ტფილისი და ქუთაისი, წყლით დაფარული ბათუმი და აღმოკიდებული აფხაზეთი... ჩამონგრეულ-ჩამოშლილი შატილი...ცარიელი აკვანი, ჩამქრალი კერა, დამსკდარი კედლები და ჩამტვრეული შუშები“**. მკითხველის თვალწინ ცოცხლდება საქართველოს უახლესი ისტორიის ეს ტრაგიკული რეალობა და ამ ყოფის ამსახველი შემზარავი კადრები.

ამის შემდეგ კი იწყება ავტორის მოგზაურობა წარსულის უდაბნოში, რომელიც იმავდროულად, ერთი დიდი სასაფლაოა. სამწუხაროდ, მწერალი ჩვენი წარსულის სამარცხვინო ეპიზოდებს იხსენებს: ვარსკენ პიტიახშის მიერ ღვთის უარყოფას, გორგიჯანოვისა და ყორღანაშვილის ღალატს, ცოტნე დადიანისა და 1832 წლის შეთქმულთა გაცემას. წინაპართა რამდენ სირცხვილს ინახავენ ეს საფლავები: „ერთს აწერია: „მე გორგიჯანოვმა გამცა“. ვუახლოვდები მეორეს: „ვარქსენ პიტიახშმა უარმყო მეც და შემოქმედიც“. იქვე, გვერდით, შედარებით მომცრო ლოდია. წელში ვიხრები, რომ გავარჩიო „გამცა ყორღანაშვილმა“ – ძლივს ამოვიკითხე... მეზობელი ქვის ძირში კი აწერია – „მონღოლთ ჩააბარეს ჩემი თავიო“. ცოტნე, ცოტნე!... ვაგრძნობინე, გხედავ-თქო, ისიც დამშვიდდა. ო, ღმერთო. გმადლობ იმედისთვის! და ამ უცნაური სასაფლაოს მოხილვას ვაგრძელებ. „გამცეს“... აწერია ერთ ქვას დიდი ასოებით. ოდნავ ქვემოთ, მომცრო ზომის ციფრების ამოკითხვაც შევძელი – „1832“. გასაგებია! თანდათან ყველაფერს ვხვდები. ბევრი ქვა, ბევრი ლოდი. პერ-ლაშეზისა და არლინგტონის სასაფლაოები კომედიურ თეატრებად გამოიყურებიან ჩვენი

ერის ამ საძმო საფლავთან შედარებით. გზას ვაგრძელებ. ერთ-ერთ ლოდზე ამოტვიფრულ წარწერას ვკითხულობ. „ჭეშმარიტებას ვუღალატე... ვინანიებ!“ ნეტავ რა იყო მისთვის ჭეშმარიტება? რას ინანიებს?“

ეს ხომ საქართველოს ისტორიაა, მძიმე და ავისმთქმელი წლები. სამწუხაროდ, აქ არ მთავრდება ახალი იერემიას (ავტორის) მოგზაურობა, ის გრძელდება გარინდებულ, უადამიანო ყოფაში, როცა ისევ თვლემენ მეციხოვნეები და მწერალს უწევს მათი შეფხიზლება, მაგრამ ვაი, რომ ახალი იერემია, ილიასგან განსხვავებით, ვერ აღწევს მიზანს. რადგან მეციხოვნენი, როგორც ჩანს, საგანგებოდ თვლემენ, შეგნებულად მდუმარებენ: „მე ციხისთავი ვარ, მკვდარივით უნდა მეძინოს, თუ გავიღვიძე, პირველს მომკლავენ“ – თქვა და ძილი განაგრძო“.

ამიტომაც გოდებს ახალი იერემია:

„– ოო, ვგოდებ უფალო, დავტირი დაბრმავებულ ბრბოს, ერად-ყოფილს!

– ვგლოვობ შეგინებულ ჩალისფერ დროშას!

– დავტირი მარად მძინარეთ და დედის საშოშივე მკვდრად ჩასახულ ნაყოფს!

– დავტირი ხუცესს, მტრის შიშით, მალვით რომ იძლევა ლოცვა-კურთხევას!

– დავტირი ტაძარს, გამოკეტილს და გაუქმებულს, დარჩენილს უმღვდლოდ!

– დავტირი ქალწულს, რომელსაც ამირანის ნაცვლად მთვლემარე ჰერმოფროდიტი შეატყუეს!

– დავტირი ენას, გაუქმებამდე მისულს!

– დავტირი გონებას, დარჩენილს აზრის გარეშე!

– დავტირი გულს, სიკვდილივით ცივს, გრძნობადაკარგულს!

– დავტირი სულს, სადაც აღარ არს ალაგი ღვთისათვის!

– დავტირი პირუტყვად ქცეულ საბრალო ადამიანს, ფოთლის შრიალიც რომ აფრთხობს შიშშეპყრობილს!

– და დავტირი საკუთარ თავს, რამეთუ ხმა ჩემი ყოველი წინასწარმეტყველის მსგავსად, რჩება „ხმად მღალადებლისა უდაბნოსა შინა“!

სამწუხაროდ, იერემიას წინასწარმეტყველება ამით არ მთავრდება. ერთადერთი მღვიძარე კაცი „ჯებენონის შთამომავალი,

რომელსაც ირანული ღიმილი და მეგობარი „ჩრდილოეთის“ ვერაგობა აღბეჭდვოდა სახეზე“, სუფთა ქართულით ამცნობს მწარე სიმართლეს – „**მე არ მოგკლავ შენ, თვითონ შენნი დაგკორტნიან. საზარელი სიკვდილი გელის! რომელი დათვი შენ მყავხარ, ღლაპო, ხომ ხედავ, რა დიდი ვარ! თქვენ კი აი, ამოდენა.**“

უაღრესად მძიმეა ახალი იერემიას მოგზაურობა უდაბნოში, უფრო სწორად, დიდ სასაფლაოზე, შთაეჭვდილება კი ისეთივე სულისშემძვრელი, როგორც მისი შემდეგი წინასწარმეტყველება: „**გადავდივარ უდაბნოს ბოლოს და უკანასკნელ ლოდზე ამოტვიფრულ წარწერას ვეძებ, იქვე საფლავია ამოთხრილი, უცხედრო საფლავი?! მივიხედ-მოვიხედე. ოდნავ, მოშორებით თეთრი მარმარილოს ქვას წავაწყდი. წარწერა ახალი უნდა იყოს. „პოლიტიკოსთა უგუნურების მსხვერპლი“. მარმარილოს „ცხელი“ სისხლის ფართო ლაქები აჩნია. იქვე ოთხციფრიანი თარიღია. ყველა კუთხოვანია. ბოლო ციფრის გარჩევა გამიჭირდა. მისი ზედა და ქვედა ნაწილი ჩამომტვრეულია. ბოლო ციფრი უნდა იყოს ან 4 ან 9 (ე.ი. 1994 ან 1999)?!**

ნეტავ ვინ კიდევ?“

სამწუხაროდ, ამ მოთხრობის დაწერიდან (1985) 9 წლის შემდეგ, 1994 წელს, ეს ავბედითი წინასწარმეტყველებაც ახდა. უგუნური პოლიტიკოსების ბრძანებით მისიანებმა, ქართველებმა, სასტიკად ჩაცხრილეს საკუთარ მანქანაში ახალგაზრდა, ნიჭიერი, პერსპექტიული პოლიტიკოსი და მეტად საინტერესო მწერალი გიორგი ჭანტურია – ახალი იერემია – და ვინ იცის მერამდენედ შეცვალეს ერის მომავალი?!

„ბოლოთქმის მაგიერ:

ახალი იერემია ჩაეკოლათ ერის გაღვიძებული სინდისისათვის. დიდი შენობის კედელთან ეგდო მისი საზარლად დამახინჯებული და დასახინჩრებული გვამი.

ამოდენა ქალაქში კაცი არ აღმოჩნდა მისი მშველელი. მაყურებელი კი რამდენიც გნებავთ – ბევრზე ბევრი.

ეს საზარელი კაც-კვლა იმ ერთადერთი მღვიმარე კაცის ნამოქმედარი იყო.

აკი დაემუქრა კიდეც: „შენიანები მოგკლავენო შენ“. სწორედ მან გააღვიძა მძინარე მეთოფენი, ახალი იერემიასი და მის მცირე მიმდევართა ამოჟლეტა უბრძანა.

მსტოვრებს მოეტანათ ამბავი: მცხეთას ახალი იერემიას მოწაფენი გამოღვიძებულან და სვეტიცხოვლის ტაძართან იყრიანო თავს.“

პოლიტიკოსი და მწერალი გიორგი ჭანტურიას მკვლელობიდან – 25 წელი გავიდა. მისი ნაწერების პირველი პუბლიკაციიდან – 30 წელი! საკმაოდ დიდი დროა. პოლიტიკურმა ქართველებმა გადაიარა, მოვლენებს სახელებიც დაერქვა, თუმცა გიორგი ჭანტურიას შემოქმედება ჯერაც ელის ქართული კრიტიკის შეფასებას.

Ketevan Elashvili

Georgia, Tbilisi

Shota Rustaveli Institute of Georgian Literature

Publicistic Discourse in the „Intellectual Mist“

Jemal Karchkhadze found the most exact name for the profanation of national soul – „Intellectual Mist“. The intensity of this „mist“ was heterogeneous during seventy years, though, unfortunately, it reached the Georgian literature of 80-90 years, where impressive squad of yesterday’s „lead social realists“ with false pathos urgently fit in the robe of „caring about nation“.

That is why the publicistic works of Jemal Karchkhadze reminds Georgian society the supremacy of freedom and tries to scatter the mist of „false pathos“ spoken out loud in the name of freedom. The chrestomathic illustration of this is – „Monologue from Dialogue“ (1988).

Key Words: Jemal Karchkhadze, Publicistic Discourse, “Monologue”.